

J. 1262 p. i. 201.097

EESTI RAHVUSKOGU

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 12 (378)

23. märtsil 1929 a.

IX. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.

Tellimise hind: aastas Kr. 10.—
poolaastas „ 5.—
veerandaastas „ 2.50

Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:

aastas Kr. 8.—
poolaastas „ 4.—
veerandaastas „ 2.—

Üksik number maksab 25 senti.

Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24
Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1

Kuulutuste hinnad:

1/1 lehek. Kr. 40.— || 1/4 lehek. Kr. 10.—
1/2 „ „ 20.— || 1/8 „ „ 5.—
1/3 „ „ 13.50 || 1/16 „ „ 2.50

Tunnistuste kaotuste kuulutused Kr. 1.—
Lehe eesküljel 75%o, tekstis 100%o kallim.

Aadressi muutmise 30 senti.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) Eugen Maddison, Politseikorralduste maksvusest. 2) Kuidas toimetada katseid politseinikkudele? 3) Laskeriistadest ja nende otsimisest. 4) Mõnd maksude sissenõudmisest. 5) Mõnd asjaajamise lihtsustamisest ja politsei tööst ehituselolevatel raudteedel. 6) Kuritegevuse vastu võitlemisest. 7) H. Tann, Üleriiklikud raskejõustiku esivõistlused Tartus. 8) Ametlik os. a 9) Välismailt. 10) Küsimusi ja kostmisi. 11) Kirjavastusi. 12) Kuulutusi.

Politsei korralduste maksvusest.

Eugen Maddison.

On üldiselt tunnustatud, et võimu ei või delegeerida, „la compétence ne se délègue pas.“*) Selle põhjenduseks toodakse järgmised kaalutlused: „delegatsioon eeldab, et sellele, kes delegeerib, kuulub teatav isiklik õigus, mida ta kasutab kõige laiemal viisil ja mis pealegi ainult tema kasuks on loodud (existe uniquement à son profit). Vastandina, kui see õigus on maksma pandud mitte ainult selle kasuks, kes teda teostab, vaid ka eriti teiste isikute kasuks, siis on delegatsioon võimatu. Parlament, välja andes seadusi, ei teosta sugugi parlamendi liikmetele isiklikult kuuluvat õigust, vaid täidab „funktsiooni“, mis valijaskonna poolt talle usaldatud, kusjuures mitte selleks, et luua mõni isiklik soodustus või kasu neile isikuile, kes moodustavad parlamendi, vaid ainult selleks, et kindlustada riigi asjade ajamist

valijaskonna, kõikide kasuks. Joseph Barthélémy õnneliku ütelse järgi, parlament, täites oma funktsiooni ja seadusi välja andes, assure la marche d' un service public véritable: le service public de la législation. Nii siis, delegeerides kellelegi valijatelt saadud võimu, teha seadusi, parlament ei täida temale antud ülesannet, ta usaldab teisele selle funktsiooni täitmise, mis tema isiklikuks ülesandeks tehtud: ta patustab kohustuse vastu, mis ta valijaskonna suhtes enda peale võtnud, ja akt, millega see oma võimu edasi annab, on üks kõige rohkem kriitika väärilistest (des plus critiquables)**“.

*) Gaston Jèze, Le problème des pleins pouvoirs de l' exécutif (Revue du droit public et de la science politique, nr. 1 — 1917, lhk. 12).

**) Jean Devaux, Le régime des décrets, Paris, 1927, lhk. 5—6.

Kuid vaatamata sellele on rohkesti seadusi, kus valitsemise võim (kuningas, president, valitsus) kutsutakse muutma seadusi, kutsutakse iseseisvalt korraldama seda, mis varem oli seadusandja korraldada. Välismaail on sarnased seadused tuntud n. n. „des lois des pleins pouvoirs“ nime all. Neist on erilist tähelepanu äratanud Belgia 16. juuli ja Prantsuse 3. augusti 1926. a. seadused, mille ümber keerlevad vaielused senini. Ühed, näit., J. Devaux j. t. leiavad, et neis seadustes on tegemist delegatsiooniga, mida õigustavad teatavad vajadused ja otstarbekohasus, teised, näit. Duguit, on arvamisel, et tähendatud seadustes ettenähtud juhustel ei saaks kõnelda delegatsioonist, vaid peaks kõnelema valitsemise võimukompetentsi määramisest seadusandja poolt*). Samuti L. Wodon**). Kolmandad, näit., H. Barthélémy, arvavad, et neil juhustel ei ole valitsemise võim omandanud uut võimu, vaid ainult kaotatud võimu tagasi saanud, sest parlament ei võinud öelda valitsemise võimule: „tee seadusi minu asemel“ (faites des lois à ma place), vaid tal oli õigus ainult öelda: „mina tegin määrusi teie asemel“ ja „mina volitan teid neid muutma“ (j'ai fait des règlements à votre place. Je vous autorise à les modifier***). Teiste sõnadega, H. Barthélémy arvates, 3. augusti 1926. a. seadusega, millega prantsuse president oli volitatud muutma seadusi, prantsuse parlament ei delegeerinud oma võimu, sest „touts les auteurs modernes professent que le pouvoir législatif ne se délègue pas“ (kõik uuema aja autorid õpetavad, et seadusandlik võim ei delegeeru), vaid piirdus sellega, et jalule seada valitsemise võimu vabadust, mis ta oli sellelt võimult võtnud, tegutsedes tema asemel, millest järgneb, et valitsemise võim, muutes käesoleval juhul seadusi, ei tegutse seadusandja

*) Traité du droit constitutionnelle, 2-e édit., t. IV, lhk. 749.

***) A propos de la loi dite des pleins pouvoirs, Académie Royale de Belgique, Bulletin de la Classe des lettres, nr. 6 — 1927, v. ka Revue internationale des Sciences Administratives, nr. 1—2, 1928, lhk. 85—88.

***) Les mesures extensives du pouvoir exécutif en Belgique et en France, Académie Royale de Belgique, Bulletin de la Classe des lettres, 1927, nr. 6, lhk. 336—337, v. ka Revue internationale des Sciences Administratives, nr. 1—2, 1928, lhk. 82—84.

asemel, vaid tegutseb kui valitsemise võim, muutes oma määrusega vastava administratiiv-korralduse, mis välja antud seaduse näol.

Nagu eelpool juba tähendasin, ei ole sellised seadused meile tundmatud: võiks isegi öelda, mitte liialdades, et meil neid on rohkem kui mujal. Võtame, näit., riigikogu poolt 29. juunil 1922. a. vastuvõetud riigiasutuste ametnikkude ja teenijate koosseisude muutmise seaduse (R. T. nr. 88 — 1922), millega anti vabariigi valitsusele õigus 1922. a. riigi eelarve kestvusel muuta palgakrediitide piirides riigiasutuste ametnikkude ja teenijate koosseise, või riigikogu poolt 26. märtsil 1926. a. vastuvõetud riigiametnikkude ja -teenijate ühekordse palgalisa ja palgaseaduse muutmise seaduse (R. T. nr. 31 — 1926), mille § 4. kõlas: „riigiasutuste töö koondamise seaduse (R. T. nr. 15/16 — 1925) tagajärjel vabanevaid riigi eelarve summasid võib vabariigi valitsus riigiametnikkude ja -teenijate palkade tõstmiseks kasutada. Sellel otstarbel antakse vabariigi valitsusele õigus riigiametnikkude koosseise muuta ja palganorme tõsta“. Nende hulka kuulub ka riigikogu poolt 14. juunil 1924. a. vastuvõetud tollitariifide maksmapanemise seadus (R. T. nr. 81/82 — 1924), mille § 3. järgi vabariigi valitsus on õigustatud esialgselt maksmapanema (s. t. ka muutma seadusandlikul teel maksmapandud tollitariife. E. M.) riigikogule esitatud seaduseelnõudes ettenähtud tollivabade kaupade maksustamist või tollitariifide kõrgendamist. Kuid kõige põhimõttelise ma tähtsusega neist on, kahtlemata, riigikogu poolt 20. mail 1924. a. vastuvõetud välis-, kriminaal- ja kaitsepolitsei ühendamise ajutine seadus (R. T. nr. 68 — 1928).

Selle § 2. kõneleb: „Kuni sellekohase politsei üldise korralduse seaduse maksmapanekuni antakse vabariigi valitsusele õigus tarvilikke määrusi maksmapanna ja korraldusi teha politsei keskastutuse, välis-, kriminaal- ja kaitsepolitsei kohaliste asutuste kujundamiseks“. Tsiteeritud paragrahvi redaktsioon ei jäta minu arvates mingit kahtlust selle kohta, et vabariigi valitsusele on politsei korralduse piirides antud blanko-volitus. Niiviisi on sellest ka vabariigi valitsus aru saanud, likvideerides, arvates 16. juunist 1924. a., oma otusega 13. juunist s. a. politsei-, kriminaal- ja kaitsepolitsei peavalitsused ja moodustades nende asemele politsei peavalitsuse

vastavate osakondadega (R. T. nr. 92/93 — 1924), vastu võttes 8. aprillil 1925. a. politseikooli ajutise korralduse (R. T. nr. 61/62 — 1925) ja 4. novembril 1924. a. politseiasutuste kujundamise määruse (R.

T. nr. 177/178 — 1925) ning 27. jaanuaril 1926. a. politseiasutuste koosseisude kujundamise määruse (R. T. nr. 9 — 1926).

(Lõpp järgneb.)

Kuidas toimetada katseid politseiametnikkudele?

Meie aeg nõuab politseiametnikkudelt suuri teadmisi väga mitmesugustelt aladelt. Seetõttu pannakse praegu kõikides kultuurriikides erilist rõhku politseiametnikkude koolitamisele: asutatakse politseikooli, korraldatakse kursusi, loenguid, praktilisi õppusi jne. ja kõik sarnased kursused lõpevad harilikult katsetega, mis tahavad ühelt poolt sundida õpilasi korralikult õppima ja teiselt poolt näidata, kuivõrd üks ja teine isik kõlbab politseiteenistusse või sellele kohale, kuhu ta määratud. Vastandina ennesõjaaegsetele oludele nõutakse suuri teadmisi ja praktilist oskust mitte ainult juhtivatelt jõududelt, vaid ka alluvatelt, lõpetades n. öelda reamehega — kordnikuga ja agendiga.

Katseid toimetatakse harilikult sel viisil, et õpilasele pannakse ette teatud küsimused, millele ta peab vastama ja need vastused otsustavad siis ka katsealuse saatuse ja tuleviku (siin pole praegu kõne kirjalikkudest tööst, millest jutt allpool). Teiste sõnadega maksab praegu peaaegu igalpool katsete süsteem, mis meile hästi tuttav kooliõlvest. Selline süsteem pole iseenesest halb, kuid tema ei võimalda siiski täielikku ülevaadet õpilase teadmistest ja tema oskusest hästi tegutseda ka tegelikus elus. Eriti aga ei võimalda niisugused katsed teadmiste ülevaadet siis, kui toime pannakse katseid eelkursusteta.

Saksa Eiche kõrgema politseikooli õpetaja, politsei-major Schunck soovib maksimaalselt panna uue korra katsete korraldamisel, kuid — ja kõigepealt — ka ülesannete andmisel õpilastele kursuste kestvusel koolides. Arvesse võttes seda, et küsimuste ja vastuste süsteem ei harjuta inimest iseseisvale mõtlemisele, vaid rohkem mingisugusele šabloonilisele tuupimisele, soovib Schunck järgmist süsteemi, kusjuures aga ka tema ei eita tarvidust mõnikord korraldada

katseid ja kordamisi küsimuste abil. Allpoolloetletud ülesandeid ei saa muidugi alati ja kõikide õpilaste ning katsealuste suhtes tarvitada, neist tulevad igakord valida need, mis vastavad teatud õppustele ja õpilaste teadmistele ning nende nõuetele, mis üles seatud õpilaste suhtes. Nende ülesannete lahendamiseks andmises seisabki terve Schuncki poolt soovitatud süsteem.

Peaosa etendavad ja peavadki etendama nii õppustel kui ka katsetel praktilised näited. Viimaste arv on muidugi piiramatult, nad on nii mitmekesised nagu tegelik elu ise. Esimene — kõige kergem, praktilisem, tarvilikum ja enam tarvitav — ülesanne seisab selles, et õpilastele ette pannakse teatud olukorras teatud tingimustel tegutseda. Hea on, kui õppustel seda ülesannet läbi viiakse teiste õpilaste abil, kes etendavad n. öelda statistide osa. Küsitakse õpilaselt: „kuidas teie tegutsete“ või „mis teie teeksite, kui...“ Õpilane peab seejuures ülesande lõpuni viima, see tähendab, tema peab tulema mingisugusele tagajärjele. Sarnane ülesanne aitab kaasa ühtlasi otsustamisvõime ja vastutustunde kasvatamisele. Ühendusse selle ülesandega viiakse ka vastava ettekande (suuliselt või kirjalikult) tegemine ülemusele, tarvilikkude plankettide täitmise, sissekannete tegemine, protokollide kokkuseadmine jne.

Teine ülesanne seisab politseiametniku tegevuse arvustamises. Kujutatakse ette, et mõni ametnik on teatud olukorras teatud moodi tegutsenud. Seatakse üles küsimused, kas ametnik tegutses õieti, kui mitte — kuidas oleks pidanud tema tegutsema. Edasi peab õpilane või katsealune näitama, kuidas edasi tegutseda (näit., kui tema mängib valvekorral oleva konstaabli osa, kes saab mingisuguse teadaande postikordnikult). Nii esimese kui teise ülesande lahendamisel tuleb nõuda õpilastelt, et nad oma

tegevust ka korralikult põhjendaksid. See näitab, kas õpilane tunneb seadusi ja määrusi ja kas tema neid oskab käsitada teadlikult õieti.

Kolmas ülesanne seisab oma tegevuse kaitsmises. Kujutatakse ette, et katsealune on teatud olukorras teatud viisil tegutsenud ja et tema või tema alluvate kallale seetõttu tungitakse, näiteks, ajalehtedes. See ülesanne seisab teiste sõnadega arvustuse arvustamises. Nii-sugune ülesanne kuulub juba raskemate hulka. Kõigepealt nõuab selle lahendamise, et katsealune suudaks täiesti süveneda ettekujutatud olukorda, siis peab tema aru saama, milles seisab kallaletungimise tuum, kõrvale jättes kõik tähtsusetud kõrvalasjad. Oma vastuses peab katsealune olema täpne, ta peab pikemalt filosofoerimata vastama lühidalt ja selgelt, ta ei tohi polimiseerida ega kõrvalasjadele tähelepanu pöörata, ta peab ühe sõnaga nii vastama, et selge oleks nii lehe toimetusele kui ka lehe lugejaskonnale, milles asi õieti seis ja kuidas kõik see tegelikult sündis, mille eest kallale tungiti, mis põhjustel talitati üht moodi ja mitte teist moodi. Ülesannet võib lahendada nii suuliselt kui kirjalikult, kusjuures aga viimast viisi tuleb eelistada.

Neljas ülesanne seisab teadete andmises. Seejuures kujutatakse ette, et õpilase poole pöördub keegi eraisik, kes soovib saada teateid mingi asja või asjaolu kohta (siin on ka tähtis põhjus, mis sunnib eraisikut üldse pöörduma politsei poole ja samuti põhjus, mis sunnib eraisikut hankima vastavat teadet), siis, et samas asjas pöördub küsimusega õpilase poole temale alluv ametnik ja lõpuks — ametivend. Hea on, kui seda ülesannet kirjalikult läbi viiakse, sest see annab õpilasele parema ülevaate ja arusaamise asjast ja teadete andmise tähtsusest.

Viies ülesanne seisab õpetamises õpilase poolt. Viimane peab loengu oma ametivendadele mingi teemi üle, kusjuures aine peab olema võetud muidugi politsei elust ja teenistusest. See ülesanne näitab, kui võrd on õpilane süvenenud teatavasse alasse, kuidas tema suudab käsitada oma teadmisi ja kuidas tema oskab selgeks teha teistele õpilastele seda, mis tal endal on selge. Sellel ülesandel on veel teine tähtsus. Loengul

leiab õpetaja harilikult, et õpilane kannab ette sama meetodi järgi, nagu õpetaja ise, mis täitsa loomulik; see aga annab õpetajale võimaluse, ise oma meetodi kontrollida ja oma vigu leida.

Eriliselt tähtsate küsimuste kohta soovitab Schunck õppust jagada järgmisel viisil (see käib muidugi ka katsete kohta), kusjuures alljärgnevaid ülesandeid võib lahendada nii suuliselt kui ka kirjalikult. Kujutatakse (esimene sarnane ülesanne), et on tegemist mingisuguse erakorralise olukorraga (valimised, streik jne.). Õpilane peab — kujutades, et tema täidab mingisugust erilist ülesannet selles olukorras — kõiki küsimusi selgitama, mis ühenduses tema ülesandega ja selle erakorralise olukorraga. Kui, näiteks, teemiks on valimised, siis peab tema põhjalikult käsutama trükiseadust, koosolekute seadust, valimiste läbiviimise kohta käivaid seadusi jne. Sellega õpetatakse õpilasi kõigepealt ette mõtlema ja kavakindlalt tervet, näit., valimisprotseduuri lõpuni endale ette kujutama.

Järgmine sellesarnane ülesanne seisaks loengus (või kirjatöös), mis peetakse mõne (ettekujutatud) ametniku valesti tegutsemise kohta. Selle juures tuleb tähelepanu pöörata sellele, et jällegi rõhku pannakse asja tuumale, et suudetakse tervest ametniku tegevusest välja noppida selgelt seda, mis oli vale, ja seda nii ette kanda, et pilt kõigiti oleks korruga selge. Seejuures peab kiitus ja laitus õiglane olema, vigade näitamine peab sündima erapooletult, nagu see politseiametnikule on kohuseks. Selle ülesande siht on kasvatada õpilasi kasvatajateks.

Kolmas sellelaadiline ülesanne seisab korralduste tegemises ja käskude andmises alluvatele ametnikkudele mõne erakorralise ülesande läbiviimisel (näiteks, läbiotsimiste puhul). Asja tuleb nii käsitada, et alluvatel oleks täiesti selge, milles seisab ülesanne ja mis igaüks neist peab tegema. Kõik korraldused, käsud ja selgitamised peavad loomulikult olema täpsed ja lühidalt, kusjuures tuleb arvestada võimalikult kõikide juhtumitega ja vastavalt nendele anda tarvilised instruksioonid alluvatele.

Lõpuks võiks veel peatuda eriliste ülesannete ülesseadmise viiside juures

teatud sihtide saavutamiseks. Esimene ülesanne seisab siin teatud seaduse paragrahvi või teatud ala (väga kitsendatud kujul) seletamises ja selgitamises praktiliste näidete najal ja abil, kusjuures need näited võivad olla välja mõeldud või aga võetud isiku tegelikkudest läbielamustest. Õpilane peab siin näitama, et tema oskab seadust õieti lugeda ja õieti seletada. Muidugi peab õpetaja siin selle järgi valvama, et tema poolt kursuste kestvusel toodud näiteid ei kasutataks. Sarnane ettekandmine mõjub hästi ka teistele õpilastele — kuulajatele, kes saavad ühe ja teise näpunäite teatud alalt ja kes on sunnitud kaalutlema teatud seaduse määrust. Paremini kui kunstlikult konstrueeritud näide on muidugi tegelikult läbielatud juhtum, mis on alati tõenäoline, kuna esimest liiki näidete kohta ei saa seda alati öelda.

Teine ülesanne seisab vastavate seaduste võrdlemises, mis käsitlevad üht

ja sama ala või mis võivad käia ühe ja sama elu avalduse ja nähtuse kohta. Muidugi tuleb siin seadusi võrrelda kõigepealt politseiliselt seisukohalt, s. o. selgitada, mis tuleb politseil teha ja kuidas peab politsei tegutsema.

Kolmas ülesanne seisab seaduste paragrahvide leidmises. Peab ütlema, et siin ja seal ei armasta ametnikud seadust ennast lugeda, kuigi see on neil käepärast, vaid eelistatakse õpperaamatute jne. lugemist, et leida, kuidas tegutseda ühel või teisel puhul.

On arusaadav, et, nagu alguses öeldud, kõiki neid ülesandeid ei saa läbi viia alati, kuid ühele kursusele kõlbavad neist ühed, teisele teised, rippuvalt sellest, mida nõutakse vastavatelt õpilastelt pärast kooli või kursuse lõppu. Ka katsetel tuleb, arvesse võttes seda, keda nimelt eksamineeritakse ja mis nõudmisel on teatud ametnikkude vastu, käsitada kord üht ülesannet, kord teist.

A.

Laskeriistadest ja nende ostmisest.

Palju on kirjutatud laskeriistadest, nende lubadest ja jahipidamisest; tahaksin puudutada siin üht osa sellest ja nimelt laskeriistade ostmist.

Praegu maksva korra järgi ilmub kodanik, kes on saanud laskeriista hoidmise ja kandmise loa, sellega ärisse, kust loa ettenäitamisel ostab endale vastava laskeriista. Müüja märgib loa nr. jne. oma registrisse. Selle järele on kohustatud kodanik seaduses ettenähtud aja jooksul ilmuma politseisse laskeriista registreerima. Kas ta teeb seda tähtajal, ametnik ei tea ja tihti ei saa ka seda kergesti kindlaks teha, kui omanik, näit., on äri nime unustanud või ei soovi seda avaldada.

Praeguse korra juures võib ühe ja sama loaga osta mitmest ärist ühel päeval laskeriistu — igast ärist üks, sest loal ei seisa mingisugust märkust. On teada, et laskeriistade load antakse ausatele inimestele, kuid ka nende juures tuleb ette kõrvalekaldumisi, nagu näitab tegelik teenistus. Näiteks on kaks head sõpra, kuid teise elukombed ei võimalda temale laskeriistaloo saamist; sõber nurub sõpra, et ostaks linnas korruga kahest ärist laskeriistad ja nimelt teise tema jaoks. Viimaks

tüdinedes ostab ka loa omanik ühel päeval kaks laskeriista kahest ärist. Hiljem registreerib loa omanik oma laskeriista politseis, kuna sõbrale ostetud laskeriist jääb teadmatuseni, kui kord juhus seda paljastab, neid juhuseid aga tuleb harva ette. Süüdlane loata laskeriista hoidmises võetakse vastutusele ja laskeriist konfiskeeritakse, see on aga kõik, kuna peasiüdlane jääb hoopis kõrvale.

Oleks soovitatav, et kaupmeestel, kellel laskeriistakauplused, oleksid vastavad templid pealkirjaga „kust ärist, missugune relv, nr. ja mis kuupäeval ostetud“ ja müüja allkirjaga. Nendega tehakse märkmed ostmise korral kohe laskeriistaloo märkuste lehele; seega oleks vist küll üks osa pahest kõrvaldatud, sest sama ostja sama loaga ei saa osta enam teisest ärist laskeriista. Kui tema ilmub politseisse laskeriista registreerima, on kohe näha, millal see ostetud. Kui pealegi puuduks loal sarnane tempel ja omanik näitab ette laskeriista, soovides seda loale registreerida, saab politseinik otsa kätte, kust relv saadud, ta võib olla ostetud isikult, kellel puudus luba ja kes laskeriista senini salaja kannud.

A. P-on.

Mõnd maksude sissenõudmisest.

Teatavasti on meil riigi- ja omavalitsuse maksude sissenõudmisel käsitamiseks ja juhtnõõriks riigi vastuvaidlemata sissenõuete seadus. Kuid maksude sissenõudmisel seejuures tekib vajadus mõnikord käsitada ka muid seadusi (1925 R. T. nr. 61/62 avaldatud juhatuskiri riigi- ja omavalitsuse maksude sissenõudmise kohta, otsekoheste maksude seadus jne.). Paljudel politseiametnikudel aga ei ole kõiki neid seadusi olemas. Toon seepärast mõningad väljavõtted vastavaist seadusist, milliste järele tegelikus teenistuses võib kõige enam tekkida tarvidus.

Minu teada on mitmel pool tekitanud arusaamatusi ärimaksu seadus (S. K. V k.), eriti puhtakasumaksu võlgade sissenõudmisel, nimelt kas anda võlglasele maksuvõla vabatahtlikuks õiendamiseks ühekuuline tähtaeg ja alles selle möödudes asuda sissenõudmisele sunniabinõudega või teha seda otsekohe pärast vastava võlakaardi kättesaamist. Ärimaks kui niisugune on reaalne maks, mida võetakse kodanikkude ärilisest läbikäigust. Tema koosneb põhija lisaärimaksust. Põhiärimaks tuleb tasuda äritunnistuse lunastamisel Eesti panga osakonnas, ilma milleta üldse ei või ajada äri. Lisaärimaks aga arvatakse ettevõtte puhtast kasust. Ettevõtted, mis ei anna oma tegevusest avalikult aru, s. o. kellel puudub kindel raamatupidamine, või kes ei soovi oma läbikäiku kindlaks määrata raamatupidamise alusel, maksustatakse pärast puhtakasu kindlakstegemist lisaärimaksuga, missugust nimetatakse puhtakasumaksuks (10% maksualusest puhtast kasust). Avalikult aruandvate ettevõtete lisaärimaks aga koosneb: kapital- ja kasuprotsendimaksust. Esimest liiki ettevõtete maksustamine kuulub maksuinspektorite kompetentsi, kuna viimast liiki ettevõtete lisaärimaks määratakse kindlaks iseäralise tulu- ja ärimaksu komitee poolt.

Mis puutub lisaärimaksusse, siis on see maks erand võrreldes teiste riigimaksudega ja selle juures tuleb pidada kinni erikorrast. Nimelt tuleb politseil kõik muud maksud nõuda sisse otsekohe pärast nõudelehe saamist, kuna lisaärimaksu sissenõudmisel tuleb võlglasele anda ühekuuline tähtaeg maksuvõla vabatahtlikuks õiendamiseks ja alles selle möödudes tuleb asuda maksuvõla sissenõudmisele sun-

niabinõudega, olgugi et maksuameti poolt antud maksutähtajad ammu möödunud, Mõned politseiametnikud kuuldavasti ei olevat pidanud kinni seesugusest korrast ja on asunud puhtakasumaksu võlgade sissenõudmisele sunniabinõudega otsekohe pärast maksunõudelehe saabumist, mis pole aga kooskõlas seadusega (otsek. maks. s. § 577). Mõned politseinikud jälle ei tee vahet lisaärimaksu ja täiendava ärimaksu vahel. Selgituseks tähendan siinkohal, et need mõlemad on lisaärimaksud (puhtakasumaksud), kuid vahe seisab vaid selles, et esimene määratakse juba tegutsevatele ettevõtetele, kuna viimane (täiendav lisaärimaks) määratakse äridele, mis aasta kestel uuesti avatud. Vastavalt sellele on ka maksu tähtajad. Esimese juhusel on olemas kindlad, seaduses ettenähtud maksutähtajad, kuna viimasel juhul algavad maksutähtajad 2—5 kuu pärast peale maksulehe kättesaamist, samast kuupäevast, mil maksuleht antud kätte. Mis puutub maksuteadaannete, otsuste jne. kätteandmisse ärimaksu asjus, siis tuleb kätteandjal alati tähendada, kellele nimelt teadaanne antud, kas maksualusele endale, tema abikaasale, pojale, äriteenijale, majaomanikule jne. Mõningaid erandeid üldisest korrast tuleb pidada silmas ka kinnisvarade maksu sissenõudmisel (maal). See maks tuleb nõuda sisse kõigepealt võlglase sissetulekust. Ei teostu aga nõudmine sel teel kolme kuu jooksul, siis võib võla kattteks määrata müügile võlglase vallasvara. Kui aga puudub vallasvara, siis tuleb nõudmine pöörata kinnisvarale, viimast kirjutades üles ja hinnates ühes põllumajandusliku inventariga, mida vallasvara üleskirjutamise puhul mitte ei tule arestida. See on ainuke juhus, kus politseil tuleb kinnisvara kirjutada üles, muude maksude sissenõudmisel seda ei tehta. Mis puutub aga kinnisvara müümisse, siis ei määrata seda pärast üleskirjutamist kohe müügile, vaid seda võib määrata alles müügile siis, kui võlg jääb tasumata kuni järgmise aasta 1. aprillini. Olgu siinkohal tähendatud, et ka muil juhusel ei ole politseil õigust riigimaksu võla kattteks üleskirjutatud varandust määrata müügile oma algatusel saadud nõudelehe alusel. Riigi vastuvaidlemata sissenõuete s. § 41. juhatusel võib seda teha alles peale selle ametiasutuse

määruse saamist, kelle korraldusel toimikse sissenõudmist. Enamjagu või pea-aegu kõik politseiasutused aga ei pea sellest korrast kinni, pidades seda seaduseõuet otstarbetuks, mis kui ilmaaegne formaalsuse täitmine suurendab tööd ja viivitab sissenõudmise täitmist. Otstarbekohasuse mõttes seesugune „reform“ on küll kasulik, kuid siiski ei võiks sarnast lihtsustamist viia läbi omavoliliselt, vaid seda tuleks teostada seadusandlisel teel. Peab tähendama, et praegune riigi

vastuvaidlemata sissenõuete s. üldse ei vasta meie oludele: ta on liig keeruline ja eluvõõras. Lõpuks, mis puutub kinnisvara müüki, siis jätab kinnisvaramaksu seadus nimetamata, kes peab toimetama nimetatud maksu võla kattteks üleskirjutatud kinnisvara müüki. Loomulik järeldus on küll niisugune, et see kuulub kohtupristavi kompetentsi, sest meil maksvate seaduste järele politsei üldse ei teosta kinnisvara müüki. X.

Mõnd asjaajamise lihtsustamisest ja politsei tööst ehituselolevatel raudteedel.

Politseil on tööd palju ja seepärast peab püüdma leida teid, kuidas seda lihtsamalt ja vähema vaevaga ära teha. Võtame, näiteks, tihti korduva juhtumi: raudteel sõidab piletitä reisija. Kontrollile pole temal ette näidata piletit, ka ei maksa tema raha konduktorile. Piletitä sõitja kuulatakse jaama-korrapidaja poolt üle; konduktor avaldab raudteepolitsei ametnikule, et see ja see on piletitä sõitnud ja pole ka temale tasunud sõiduraha. Nüüd saadetakse protokoll välispolitseile piletitä sõitja ülekuulamiseks, olgugi et tema juba jaama korrapidaja poolt üle kuulatud; kui seda pole olnud, siis on raudteepolitsei ametnik suusõnal teda, tema isikut kindlaks tehes, ikkagi üle kuulanud. Suuremalt jaolt aga ei leita pärast enam otsitavat, sest seda juhtub väga harva, et kindla elukohaga ja varandusega isik sõidab piletitä. Alustatakse üleriiklikku otsimist. Otsitav leitakse viimaks ja kuulatakse üle. Nüüd saadetakse juurdlus raudteede valitsusele, kes määrab trahvi ja piletihinna sissenõudmiseks. Vahepeal on aga süüdlane jällegi kadunud ja otsimine algab uuesti.

Praegu on mitmel pool käimas uute

raudteede ehitused. Igast ilmakaarest valgub sinna suurel hulgal inimesi kokku tööle. Igasugused sündmused, mis politseilist lahendamist nõuavad, muutuvad sagedaks. Kes on kõige selle lahendaja? Ikka seesama konstaabel, kes juba ennegi oli tööga üle koormatud. Siin on hädasti vaja seisukorda parandada ja kohtadesse, kus uute raudteede ehitused käimas, suuremal arvul politseid koondada. Suur % meil otsitavatest isikutest töötab uute raudteede ehitusel. Sinna tuleb ka suur osa vangist vabanejaid ja valvealuseid. Miks ei ilmu raudteepolitsei sel ajal, kui tarvidus tema järgi kõige suurem, s. o. uute raudteede ehitamisel? Uute raudteede ehitused on olnud kohalikkudele elanikkudele alati ristiks selle elemendi tõttu, kes seal töötab, kuid kohtadel arvuliselt nii jõuetu kui praegu ei ole politsei varemalt kunagi olnud ja tagajärjed ei jää tulemata, kui asja õigel ajal ei parandata. Kõige suurem töö ja liikumine ehitusel olevatel raudteedel on soojal ajal. Siis väheneb ka registreerimise vajadus, sest metsas heinaküünides ja põllul viljarõukude all leidub küllalt öökorterit. V.

Kuritegevuse vastu võitlemisest.

Tähtsamaid viimaste aastate seadusi nii meil kui ka välismail, mis vastuvõtmisel või äsja vastu võetud, on kahtlemata kriminaalseadustikud. Huvitav on seejuures see asjaolu, et väga paljudes riikides hakati rippumatult üksteisest peaaegu ühel ja samal ajal töötama

uute karistusseaduste kallal, mis seletatav mitme põhjusega: uued riigid vajasisid ja vajavad üldse uusi seadusi, mis vastavad uuele olukorrale, mitmes vanas riigis (Saksamaa, Austria, Itaalia, Nõukogude Venemaa jne.) on riigikord muutunud, mis nõuab seaduste ümber-

korraldamist, riikides, milledes kord endiseks jäänud, katsutakse seadusi ja nende seas ka nuhtlusseadusi täiendada või muuta vastavalt nendele nõuetele, mis meie aja teadus, tegelik elu ja poliitsei- ning kohtupraktika üles seadnud.

Peaaegu igalpool seatakse uute karistusseaduste põhimõtteks üles nõue, et karistus olgu nii palju kui vähegi võimalik kasvatus- ja parandusabinõu. Rippuvalt sellest antakse ka (eriti saksa projektis) kohtunikudele laiemaid võimalusi kui senini karistuse määramisel võtta arvesse kaebaluse isik, tema iseloom, elulugu ja elamistingimused. Muidugi võib alles tulevik näidata, kas sarnane tee, mis küll teoreetiliselt näib olevat hea, õige ja ilus, ka praktikas kõlbab ja kas kõigepealt kohtud suudavad täita neid raskeid ja vastutusrikkaid uusi ülesandeid, mis neile antakse. Sest lõpuks nõutakse kohtunikult tulevikus, et tema peab olema ka hingeteadlane, peab suutma ja tahtma tungida süüaluse hingeellu, peab aru saama komplitseeritud psühholoogilistest nähtustest. Kindel igatahes on, et alguses kõik kaugeltki veel libedasti ei lähe, et ka eksimisi tuleb ette, küsimus ainult seisab selles, kui ruttu suudetakse sellisest katsetamisajajärgust üle saada, kui sellest üldse üle saadakse, kui uus tee üldse kõlbab tegelikule elule. Muidugi peab kohtunik siis juba asuma seisukohal, et mitte iga kurjategija pole halb inimene, peab asjale nii vaatama, et ka kurjategijaid saab parandada ja juhtida õigele teele. Tuleb pidada silmas, et mitte ainult mingi kuri ja rikutud tahe ei tõuka isikuid kuritegevuse teele, vaid veel paljud teised põhjused, nagu sotsiaalne olukord, haiglased kalduvused, mis saadud ja päritud vanematelt ja esivanematelt jne. Väga tihti ei ole kurjategija koht vangimajas, vaid hullumajas, väga tihti ei peaks teatud vangid järele valvama vangivaht, vaid arst. Eriti tuleb seda öelda elukutseliste kurjategijate kohta, kelledest suurem enamus ei ole kahtlemata ainult hädaohtlikud üldsusele isikud, vaid ühtlasi ka haiged inimesed.

Niisugused vaated ja seisukohad on hakanud viimasel ajal ikka enam ja enam läbi lööma, nii et praegu vist üldse enam ei leidu asjatundjaid isikuid, kes täiesti eitaksid sarnaseid tõeasju,

küll aga leiame tihti neid asjaolusid eitavaid inimesi võhikute hulgast, kellele kurjategija on kurjategija ja muud midagi. Lõpuks peame pidama silmas, et meie, kurjategijaid kasvatades, ei tee tegemist mõnesuguse väga humaanse teoga, mis ühenduses meie tunnetega, vaid et meie sarnasel teel ja viisil kaitseme seltskonda ja ennast kõige paremini kurjategijate eest. Esimene nõue aga, seda teed käies ja eelpooltoodud põhimõtteid omaks võttes, on põhjalik terve probleemi tundmaõppimine. Väga head ja väärtuslikku materjali selleks pakub dr. Robert Heindli suurteos „Der Berufsverbrecher“, raamat, mis, vaatamata tema kallidusele, on leidnud poolehoidu ja lühikese aja jooksul ilmunud mitmes trükis. Autor, endine Dresdeni kriminaalpolitsei juhataja, on suure asjalikkusega ja asjatundmisega kogunud väga palju materjali tervest maailmast elukutseliste kurjategijate kohta. Kui kauaaegne kriminaalametnik, kes eluaeg tegemist teinud ka teoreetiliste küsimuste uurimisega, suudab Heindl kõige paremini käsitada seda rasket ja õige mitmekülgset ainet, on ju elukutseline kurjategija sama mitmekülgne nagu elu ja selle avaldused ise. Raamatus käsitatakse viimaste aastakümnete huvitavamaid kriminaalprotsesse ja -lugusid, selles leidub hulk ülesvõtteid Hiinast, Indiast, Austraaliast, Ameerikast jne. Erilist tähelepanu pöörab autor kinnipidamisele, mille sihiks on kurjategija eraldamine muust maailmast ja ühiskonna kaitsmine tema eest. Selle küsimuse valgustamiseks, mis eriti tähtis meie päevil, kus ka sarnane karistamise moodus nuhtlusseadustesse üles on võetud, toob Heindl hulk algupärast materjali, mis huvitav ja tähtis nii hästi ametivõimudele kui ka seadusandjatele.

Kõik see ei tähenda muidugi veel, et Heindliga tuleb igas punktis nõus olla (v. ka A. Giesen, Die Bekämpfung des Verbrechenstums). Just vastuoksa: väga ja väga mitmed autori seisukohad on õige vaieldavad. Kõigepealt tuleb meele pidada, et Heindl on vana kriminalist, kes kui sarnane juba veidi pessimistlikult vaatab kurjategijate paranduse võimaluse küsimusele üldse. See pole ka ime. Inimene, kes oma eluaeg on tegemist teinud kurjategijatega ja veel raskete, elukutseliste kurjategijatega, ei

suuda olla alati optimistlik: tegelik elu on selleks annud liig palju pettumusi. Seetõttu on arusaadav, kuigi mitte põhjendatud, arvamine, et kurjategijat tuleb katsuda võimalikult kahjutuks teha, tema parandamisest ja kasvatamisest ei tule palju välja. Seesugune vaade püsib autori juures eriliselt elukutseliste kurjategijate suhtes, kuna ta juhuslikkudele kurjategijatele siiski pehmemalt vaatab. Liig pessimistlik näib olevat ka Heindli vaade, et meie arusaamine ja teadmine kuritegevuse ulatusest on täiesti vildak, et see kuritegevus, millest saavad teada ametivõimud ja millest meie siis loeme kõiksugustest statistikatest, on hoopis väiksem tegeliku kuritegevuse ulatusest, teeb välja ainult minimaalse osa sellest, et isegi mitmed kuritegevuse liigid üldse peaaegu kunagi ei jõua avalikkuse ja kohtu ette. Nähtavasti teeb Heindl selles osas mõnede tegeliku elu nähtuste alusel liig suuri ja laiaulatuslikke tagajärgi. On tõesti õige, et nii mitmedki kuriteod selgitamatuks jäävad, seejuures aga unustatakse seda, et kuritegude toimepanijad on ikka ühed ja samad isikud. Mõni õige kaval ja ettevaatlik kurjategija, kellele pealegi veel õnn naeratab, võib tõesti toime panna hulk kuritegusid — enne kui kord politsei ka teda tabab, sest tabatakse need varem ehk hiljem kõik! Teiste sõnadega, asi seisab ikkagi selles, et mitmed kuriteod selgitamatuks jäävad, kuna aga nende toimepanijad satuvad peaaegu alati lõpuks vanglasse. Arvatavasti on see lõpuks ka Heindli seisukoht, sest vastasel korral räägiks ta iseenda vastu. Tema arvates võiks nimelt elukutselist kuritegevust kahjutuks teha, kui saaks elukutselisi kurjategijaid kinni hoida määramata aja jooksul.

Tihti võib kriminaalstatistika viia inimesi pessimistlikule arvamisele kuritegevuse ulatuse suhtes. Seda näeme ka Heindli juures. Õige on muidugi, et kuritegevus on viimase aastakümne jooksul igalpool tublisti kasvanud, eriti veel kui võrrelda praegusi olusid ennesõjaaegsetega (nii, näit., mõisteti Saksamaal 1925. a. 575.745 isikut süüdi, 1882. a. aga kõigest 315.849). Siin aga ei tohi unustada järgmist: Maailmasõda ja selle tagajärjed tõid endaga kaasa kohutava kuritegevuse kasvamise kõikjal: majan-

dukslikud olud, sõja moraalne ja psüühiline mõju, revolutsioonid jne. mängivad siin suurt osa. Peale selle aga on kõikjal maksma pandud hulk uusi seadusi, mis endaga kaasa toovad ka nende vastu eksimusi. Siiski võib üldiselt öelda, et mida rohkem aega möödub rahu-tegemisest, seda enam kahaneb kuritegude arv, kui majanduslikud olud eriti rasked pole. Heindli arvates on nüüd aga, nagu juba tähendatud, tegelikude kuritegude arv hoopis suurem. See on vähemalt osaliselt kahtlemata õige. Igatahes võib seda öelda kuritegude arvu kohta, kuna kurjategijate suhtes näib olevat niisugune arvamine ekslik. Heindl kõneleb pealegi seda mõtet harutades ainult elukutselistest kurjategijatest. Tema arvates tuleb Saksamaal rasketest kuritegudest, mis toime pannakse elukutseliste poolt, ainult 1% kohutulikule harutusele. Heindl seletab seda nähtust, mis aga on ainult oletatav, osalt sellega, et kuritegu ei panda tähele (näit., tapmine loetakse enesetapmiseks), osalt sellega, et kuriteo toimepanemisest ei anta teatavatel põhjustel politseile üldse teada ja et politsei osa kuritegudest ei jõua selgitada. See kõik oleks muidugi väga kurb, kui meie kindlasti ei teaks, et peaaegu kõik kurjategijad siiski kord satuvad vangimajja. Ka kõige osavamad „sissemurdjate kuningad“, kõige kavalamad petised ja julmad mõrtsukad langevad, nagu näitab iga-päevane elu, kord politsei kätte. Muidugi ei saa Heindli arvamistest ja kogemustest lihtsalt minna mööda, vaid tuleb teid otsida kurjategijate paremaks ning kiiremaks tabamiseks. Ühele teele juhivad Heindl ise tähelepanu. Paljude kuritegude kordasaatmisest pole politseil aimugi — sel lihtsal põhjusel, et kannataja ei anna asjast politseile teada (näit., väljapressimised, vägistamised). Motiiviks sarnasele teguviisile, mis on kasuks ainult kurjategijale, on kas kartus avalikkuse ees või jälle kartus langeda omakorda karistuse alla. Mis puutub esimesse motiivi, siis on selle likvideerimine võrdlemisi kerge. Ajakirjandus tuleb siis politsei- ja kohtuvõimudele kindlasti appi ja ei avalda soovikorral teateid, mis pole määratud laiemale ringile ja on häbistavad asjaosalistele. Teise motiivi likvideerimine oleks mõeldav seadusandlikul teel: sea-

dusega kindlustatakse karistamatus teatavatel juhtumitel ja tingimustel.

Kui nüüd vaadelda üksikasjalisemalt kuritegevust, siis näeme järgmist. Heindl teeb täie õigusega vahet juhusliku ja elukutselise kurjategija vahel. Viimane ongi hädadohtlik ühiskonnale, kuna esimese tegevusega ühenduses olev hädadoht õieti polegi suur. Seetõttu soovitab Heindl võtta tarvitusele esimese suhtes võimalikult lühikeseajalised kinnipidamised karistustena. Pikem viibimine vanglas ühes teiste kurjategijatega rikub inimest, võib temast — juhuslikult kuritegevuse teele sattunust — teha elukutselise kurjategija. Juhuslikud kurjategijad on H. arvates kõik need isikud, kes mõne kuriteo toime panevad impulsiivselt, välismõjude all, mingi hea juhuse kasutamiseks jne., kes ei otsi teadlikult juhusust, mil toime panna kuritegu, kes ei seisa ühenduses teiste kurjategijatega ja kes tõesti tahavad ennast parandada, kui nad on kord sattunud eksiteele, olgugi et see kordub hiljem. Vastandiks neile on elukutselised kurjategijad, kes süstemaatiliselt otsivad juhtumeid, mil saaks kuritegu toime panna, kes vaatavad kuritegevusele nagu teised vaatavad oma ametile ja tööle, kellele kuritegevus ongi elutööks ja sissetulekute peallikaks, kes kuritegusid toime panevad ainult raha ja kasu saamise eesmärgiga. Neile on muu seas iseloomustav see, et nad panevad toime ühe kuriteo teise järele — ja et nad töötavad alati ühede ja samade võtete abil. Nad kordavad alati kord proovitud trikki, kopeerivad n. öelda alatasa iseennast ja ei saa sarnasest töötamisviisist lahti, olgugi et nad sellega väga kergendavad politsei tööd. Sedasama tuleb öelda ka

n. nim. geniaalsete kurjategijate kohta, kelle töö on küll veidi komplitseeritum ja võtted algupärasemad, kuid kes ikkagi ühel või teisel kujul jäävad oma erimeetodi juure. Sellest teeb Heindl muu seas huvitava järelduse, mida ei tohiks ka silmapaari vahele jätta kurjategijate hingeelu hindamisel. Tema järeldab nimelt, et elukutseline kurjategija on vaimlise ja kehalise alaväärtuslikkuse tagajärg, mis tema arvates ühtlasi tähendab puudulikku intelligentsi ja vastupanuvõime puudust. Sedasama tõendab H. ka n. nim. geniaalsete kurjategijate kohta. Mis puutub harilikkudesse elukutselistesse kurjategijatesse, siis tähendab Heindl, et nad pole õieti muud kui kehaliselt langenud ja nõrgestunud isikud, kes mõtelda ei viitsi. Edasi tähendab autor, et iseloomustavaks jooneks elukutselistele on veel see, et nad alati hoiavad kokku, et nad on enamasti hästi organiseeritud. Nii mitmedki spordi-, laulu-, poksi- jne. klubid ja seltsid, mis kannavad õige süütuid nimetusi, on elukutseliste kurjategijate koondusteks, millest harilikul kodanikul pole aimugi. Kui elukutseline viibib vanglas, siis peab ta ennast harilikult hästi üleval, sest ta teab, et ta sellega võib saada väikeste soodustuste osaliseks, et see tal elu vanglas teeb kergemaks ja et tema, võib olla, pääseb enne tähtaega vanglast. Nii pea aga, kui elukutseline vabaneb vangimajast, hakkab ta toime panema uusi kuritegusid, asub ta oma „igapäevase leiva teenimisele“. Tihti on tema vabaduses viibivad ametivennad temale juba juhuse selgitanud, mil ja kuidas võib toimetada uut kuritööd.

(Lõpp järgneb.)

Üleriiklikud raskejõustiku esivõistlused Tartus.

H. Tann, abikomissar.

Politsei kehakasvatuseorganisatsioonide liidu juhataste loal korraldas Tartu politsei spordiring Tartus 15. ja 16. märtsil s. a. esmakordselt üleriiklikud raskejõustiku esivõistlused politseile. Kavas oli 15. märtsil tõstmine ja kreeka-roomsa maadlus, 16. märtsil Jiu-Jitsu maadlus ja pokk. Võistlustele oli kogunenud üle riigi kokku 61 võistlejat. Võistluste korraldus oli

eeskujulik, ka paistis silma Tartu politsei spordiringi hea suhtumine kohalikkude eraseltside ja kodanikkudega, kes võistluste korraldamisele igapidi aitasid kaasa.

Võistlustel oli väljapaistvaid mehi: kreeka-roomsa maadluses konstaabel Teearu, v. kantseleiametnik Volt ja allkonst. Horner, tõstmises v.-kordnik Neumann, kordnik Vanaaseme ja kants. ametnik

Puskar, poksis oli ainult üks mees, pol-kooli ksv. Laubert, kes fair poksis ja teeninult omas meistri tiitli. Parimad mehed Jiu-Jitsu alal olid: konst. Päärson, Saarepera ja Saarlas. Üldkokkuvõttes tuleb märkida, et Tartu politsei spordiringis on rohkesti tööd tehtud raskejõustiku alal, mis seletab ka Tartu üleolekut Tallinna üle.

Pahameelt sünnitas Tallinna spordiringi talitamine auhindade asjus. Tallinna oli pannud välja paremaid auhindu nendele aladele, kus kohtadele tulid kindlasti oma mehed. Tulevikus oleks soovitatav, et sarnaseid nähtusi ei korduks, auhindade annetamise valitseks üksmeel ja auhindu määraks korraldav organisatsioon. Rõõmustavaks nähtuseks oli, et võistlused möödusid protestita. Kohtunikude seas valitses üksmeel ja täieline erapooletus.

Pärast võistlusi korraldati pidu segaeeskavaga „Bürgermusse“ saalis, kus võistlejatele jagati auhindu. Auhindade jagamist toimetab politseikooli direktor hr. Mets, kes oma kõnes selgitas kehalise

kasvatuse tähtsust politseiteenistuses. Peol demonstreerisid abikomissar H. Tann ja konstaabel Sihv modern endakaitset, mis Tartule väga meeldis ja kutsus esile rohkesti kiiduavaldusi

Politsei kehakasvatusorg. liidu juhatuselt jagati välja meistrimärgid järgmistele politseinikkudele:

1) asjaajaja Soosaarile, 2) v. kantselei-ametnik Voltile, 3) allkonstaabel Hornerile, 4) konstaabel Torbekile, 5) konstaabel Päärsonile, 6) kordnik Vanaasemele, 7) allkonstaabel Pöderile, 8) kordnik Lestile, 9) kants. ametnik Puskarile, 10) konstaabel Tammele, 11) kordnik Bommile, 12) pol.-kooli ksv. Laubertile, 13) konstaabel Mittile.

Ühes esivõistlustega peeti üleriiklikud sõprusvõistlused ping-pongis mees- ja naisametnikkudele. Meesvõistlustest võitis osa 14 ametnikku ja naisvõistlustest 2; kohtadele tulid meesvõistlustes 1) kordnik Martinson, 2) konstaabel Steinberg ja 3) asjaajaja Soosaar. Naistest võitis mängu pr. Rehesaar.

Ametlik osa.

Käsu kirjaga 15. märtsist s. a. nr. 20 siseministeriumile

on kriminaal-assistent Karl Rohtmets kinnitatud 2. järgu vanemaks kriminaal-assistendiks, arvates 1. aprillist s. a.

Kriminaalpolitsei vanem agent Johan Vasar on kinnitatud 2. järgu kriminaal-assistendiks, arvates 1. aprillist s. a.

Kriminaalpolitsei vanem agent Aleksander Sööt on kinnitatud 2. järgu kriminaal-assistendiks, arvates 1. apr. s. a.

Jaani Allikas, kes politseikooli kõrgeima klassi kursuse lõpetanud, on kinnitatud poliitilise politsei 2. järgu assistendiks, arvates 11. märtsist s. a.

Politsei peavalitsuse poolt on luba antud

laskeriistade ja laskemoonaga kauplemiseks: August Jaani p. Vösale — Vöhma alevis, maksvusega 14. veebruarini 1930. a., Oskar Kristjani p. Mikkile Pärnus, Rüütli tän. nr. 45, maksvusega 21. märtsini 1930. a., a.-s. A. Olev ja Ko. — Narvas, Tallinna tän. nr. 1, maksvusega 15. märtsini 1930. a., Herman Juhani p. Buschile Keila alevis, maksvusega 7. märtsini 1930. a., Johannes Villemi

p. Kantsmanile — Nõva vallas, maksvusega 19. märtsini 1930. a., ja Tamsalu tarvitajate ühisuse juhatusel Tamsalus, maksvusega 25. veebruarini 1930. a.

Laskeriistade parandamiseks: Johan Hansu p. Laanele — Viljandis, Puiestee tän. nr. 9, maksvusega 22. veebruarini 1930. a., ja Evald Mihkli p. Kummile — Taali vallas, Oraste külas, maksvusega 19. märtsini 1930. a.

Vabariigi valitsuse otsusega 28. veebruarist ja 6. märtsist s. a. on **Rakvere Rahvamaja ja Hariduse seltsi juhatusel lubatud** rahvamaja ehitamise heaks rahalist loteriid 60.000 kr. väärtuses toime panna 1. detsembril 1929. a. või 21. mail s. a., kui viimaseks tähtpäevaks piletid müüdüd.

Piletite arv on 60.000, à 1 kr. Võite on: 1 võit — 10.000 kr., 1 — 1000 kr., 1 — 500 kr., 4 — à 250 kr., 5 — à 100 kr., 10 — à 50 kr., 20 — à 10 kr., 30 — à 5 kr. ja 600 — à 1 kr., kogusummas 672 võitu 14.450 kr. väärtuses.

Politsei peavalitsuse poolt on luba antud 13. märtsil s. a. nr. 3894-a. all.

Politsei peavalitsuse poolt on Tartu poeglaste realgümnaasiumi õpilaste vanemate komiteele luba antud rahalise loterii toimepanemiseks 26. mail või 2. juunil s. a. 500 krooni väärtuses.

Piletite arv 2000 à 25 senti. Võite on: 1 — 50 kr., 1 — 10 kr., 2 — à 5 kr., 10 — à 1 kr. ja 40 — à 50 s., kogusummas 34 võitu 100 kr. väärtuses. Puhas sissetulek on määratud kehvemate õpilaste toetamiseks.

Politsei peavalitsuses on registreeritud:

1) Ajakiri „Kabaree“, hakkab ilmuma Tal-

linnas, üks kord kuus; väljaandja ja vastutav toimetaja — Eduard Augusti p. Koppel.

Ajakiri „Kabaree“ trükitakse E. Antov ja Ko. trükikojas Nõmmel.

2) Ajaleht „Rahvaste elu“, hakkab ilmuma Tallinnas, neli korda kuus; väljaandja ja vastutav toimetaja — Eduard Augusti p. Koppel.

„Rahvaste elu“ trükitakse E. Antov ja Ko. trükikojas Nõmmel.

Välismailt.

Kas maksab kuritegusid toime panna?

Ameerika Ühisriikide suurima vangimaja, kuulsa Sing-Singi direktor tuli heale ja algupärasele mõttele: oma „kasvandikkude“ abil kindlaks teha, kas maksab üldse kuritegusid toime panna, s. o. kas kuritegevus ennast kuidagi ära tasub. Lõpuks on see küsimus tähtsamaid kuritegevuse uurimisel ja selle vastu võitlemisel, sest kui suudetakse näidata, et kuriteo kordasaatmisel ka selle materjaalsete tagajärgede mõttes mingit mõtet ei ole, siis paneb see nähtus ka elukutselisi vargaid, riisujaid jne. mõtlema. Sing-Singi vangide seas korraldati ankeet, kusjuures pandi ette kaks küsimust: 1. kui palju teenisite kuriteo toimepanemise läbi, mille eest teie nüüd vanglas viibite? ja 2. mis sugune karistus määrati teile kuriteo kordasaatmise eest? Et vangide nimed kusaigil ei figureerinud, võidi enam-vähem kindel olla, et ankeedi tulemused umbes vastavad tõele, seda enam, et ameeriklased on alati huvitatud igasugusest statistikast. Kui võrreldi tulemusi, s. o. kui võeti kokku vangidele määratud karistused (aastad) ja teiselt poolt kuriteo läbi saadud raha, siis selgus, et lõpptulemus oli umbes sama, mida arvasid välja vangimaja ametnikud nendel olevate andmete ja umbkaudsete kalkulatsioonide abil. Igale vanglas viibimise aastale vastas 27,5 doll. sissetulekut, teiste sõnadega peab keskmiselt iga Sing-Singi vang 27½ dollari ehk 100 krooni eest kinni istuma terve aasta, mis kuu kohta välja teeb 835 senti! See on muidugi äärmiselt väike summa Ameerika olude kohta, nii et tahtes-tahmata peab kerkima ka igal kurjategijal

küsimus: kas sarnase raha eest tõesti maksab „tööd“ teha, olgu see „töö“ isegi kuritegu?

„Preili röövlite pealik.“

Belgradi politseil läks hiljuti korda kahjutuks teha üht suuremat ja kardetavamat röövlite salka, mis tegutses pikemat aega Belgradis ja selle ümbruskonnas ja mille eesotsas seisis keegi naisterahvas, Milica Dujakovics, keda salga liikmed alati tituleerisid aunimedega „preili röövlite pealik“. Salga juhi korterist leiti hulk varastatud asju, mida veel ei suudetud realiseerida ja mille äraaviimine nõudis politseilt palju tööd. Ühes salga pealikuga läks korda areteerida ka terve salk, mis koosnes seitsmest naisterahvast ja viiest meesterahvast. Salk oli korrapäraselt organiseeritud ja oli endale võtnud isegi kõlava nime: „Ilus lootus“, mis tõendab, et vana röövlite romantika ikka veel püsib, olgugi Balkanil — selles röövlite poolest rikkas Euroopa osas. Salga tegevus seisis lihtvargustes, mis peamiselt toime pandi Belgradis eneses. Kahtlemata huvitav tüüp on „preili pealik“ ise. Ülekuulamisel selgus, et tema hakkas, maal elades, armastama üht meesterahvast, kes aga temast palju ei hoolinud. Õnnetu armastus ajas noore tütarlapse linna. Belgradis astus D. gümnaasiumi, kus tema osutus anderikkaks ja heaks õpilaseks. Belgradist sõitis D. Pariisi, et astuda kaubanduskooli. Kolm aastat viitis D. selles koolis ja sealt peale algas noore neiu langemine ning sattumine kuritegevuse teele. Pariisis astus D. ühte apašide salka, kus tema ühes teistega võttis osa kuritegude ja varguste toimepanemisest. Kui juba karta oli,

et politsei tema jälile satub, sõitis D. kodumaale tagasi. D. oli suutnud endale Pariisis koguda kaunis palju raha, mis oli teenitud muidugi varguste abil. Belgradis algas priiskav elu, mille tagajärjel raha varsti otsa lõppes. Siis tuli D. mõttele, organiseerida Belgradis samasugust apašide salka nagu see, mille tegevusest ta Prantsusmaal osa võttis. Varsti oligi salk „ilus lootus“ koos. Salk tegutses väga ettevaatlikult ja hea eduga, seisis ju tema eesotsas intelligentne ja vilunud naisterahvas. Lõpuks aga läks politseil siiski korda, nagu juba tähendatud, salka likvideerida, millele aitas kaasa kahtlemata see asjaolu, et juhi korteris pandi toime alatasa suuri orgiaid, kus tähtsat osa mängis kokaiin, morfium ja alkohol, mis ka salga ja selle juhi ära andis.

Detektiiv vargana.

Agrami politseil läks mõne nädala eest korda kahjutuks teha üht kardetavat varast, kusjuures on huvitav nii hästi varga

isik kui ka juhus, mille abil saadi kurjategija jälile. Juba pikemat aega kadus üksikute kriminaalpolitsei ametnikkude lauasahklitest mitmesuguseid väärtasju, ilma et korda oleks läinud selgitada, kes on varas ja kuidas varastatakse. Selge oli algusest peale, et vargaks oli keegi asutuse teenija või ametnik, kuid kõikidele ettevõetud abinõudele vaatamata ei läinud korda kindlaks teha, kes on süüdlane. Enne asja selgitamist varastati ühe ametniku laualaekast pakk valerahadega. Need olid nimelt võltsitud dinarid, mis olid pärit Ungarist ja omal ajal üle antud Juugoslaavia politseile. Asitõendusena seisis valerahade pakk Agrami kriminaalpolitseis. Nii pea kui vargus avalikuks tuli, anti sellest kohe teada riigipangale. Varsti areteeritigi keegi restoraanipidaja, kes levitas varastatud rahasid. Ülekuulamisel selgus, et levitaja sai valeraha kelleltki Juricsalt, kes teenis ametnikuna kriminaalpolitseis ja osutus kaua otsitud vargaks.

Küsimusi ja kostmisi.

Lugeja M. A. Küsimused. 1) Kas võib politsei süüdistatavat kuni sundtoomise nõude täitmiseni kr. kp. s. § 393. põhjal takistusabinõuna sundtoomise eest kõrvalehoidmiseks kinni hoida. Jaataval korral, kas tuleb seda teha politsei arestimajas või vangimajas.

2) Kas võib politsei nõuda, et vabriku hoovis, kuhu kõrvalistel isikutel sissepääs võimaldatud väravavahi poolt antava vabriku valitsuse sellekohase kirjaliku loaga, ülespandavad kuulutused peavad olema õigekirjutuse vigadeta. (Siseministri määrus 7. aug. 1920. a. nr. 02759, § 4.)

3) Kas on võõrastemajapidaja kohustatud andma vaba numbritoa isiku soovil. Jaataval korral, missuguse seaduse põhjal saab võõrastemajapidajat keeldumise korral vastutusele võtta.

Vastused: 1) Kr. kp. s. § 393. järgi süüdistatav kuni sundtoomise nõude täit-

miseni peetakse kinni koduses arestis või vahi all. Sundtoomise nõude täitmine lastub politsei ja vallavalitsuste peal, sellest tuleb järeldada, et süüdistatav peetakse kinni politsei või vallavalitsuse juures.

2) Ei või.

3) Ei ole kohustatud.

Kirjavastusi.

—n. Teie artikkel „Mõtted spordist ja sportimisest“ ei lähe.

Õiendus.

Eelmise „E. P.“ lehek. 160. esimesel veerul neljandal real tuleb lugeda „... peaaegu kunagi ei piirdu sakslased oma ilmavaadete väljendamisel sõnadega...“ Eksikombel on sinna asetatud mõtet eksitav vale rida.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- Leskman n, August Tõnise p., v. a. Raudteede politseiülemalt 2. 3. 20 a. nr. 8400. (14829)
- Freyman, Johannes Aleksandri p., v. a. 5. jsk. politseikomissariilt Tallinnas 5. 4. 28 a. nr. 20. (14830)
- Tars, Johan Johani p., v. a. Raudteede pol. ülemalt 21. 11. 19 a. nr. 973. (14834)
- Kukk, Emilie Mihkli t., v. a. Tori vallaval. 13. 1. 28 a. nr. 181. (15417)
- Järvetson, Jaan Jüri p., v. a. Tori vallaval. 1920 a. nr. 556. (15418)
- Tõnts, Johannes Mihkli p., v. a. Tori vallaval. 21. 4. 27 a. nr. 86. (15419)
- Kalbus, Arteemi Andrese p., v. a. Tori vallaval. 1919 a. nr. 54. (15421)
- Saal, Salme Mihkli t., v. a. Pärnu linna pol. ül. 15. 12. 19 a. nr. 5127. (15422)
- Tuisik, Mart Mardi p., v. a. Tori vallaval. 27. 4. 22 a. nr. 132. (15423)
- Juurikas, Oskar Jüri p., v. a. Tori vallaval. 30. 12. 19 a. nr. 342. (15424)
- Kornfeldt, Auguste Johani t., v. a. Tori vallaval. 25. 2. 22 a. nr. 36. (15425)
- Pulst, Maria Jaani t., v. a. Tori vallaval. 20. 1. 20 a. nr. 288. (15426)
- Pärtel, Lilli Karli t., v. a. Tori vallaval. 27. 12. 19 a. nr. 304. (15427)
- Koch, Gustav Peedu p., v. a. Tori vallaval. 13. 3. 23 a. nr. 60. (15428)
- Bogoborski, Aleksander, v. a. Petseri vallaval. 22. 10. 27 a. nr. 2931. (17979)
- Lepin, Gustav, v. a. Laura vallaval. 1925 a. nr. 104. (17980)
- Oja, Jaan, v. a. Valga jsk. politseikomissariilt 10. 4. 26 a. nr. 487. (17981)
- Filipov, Peeter, v. a. Rootovo vallaval. 27. 5. 24 a. nr. 388. (17982)
- Ivanovskaja, Klavdia, v. a. Vilo vallaval. 2. 1. 25 a. nr. 6/132159. (17983)
- Rästas, Ivan, v. a. Vilo vallaval. 11. 1. 24 a. nr. 20/116471. (17986)
- Snamenski, Anastasia, v. a. Voka vallaval. 12. 11. 20 a. nr. 1235. (17988)
- Kahar, Grigori, v. a. Vilo vallaval. 21. 1. 25 a. nr. 3. (17990)
- Dejanova, Anna, v. a. Irboska vallaval. 4. 3. 20 a. nr. 2562. (17991)
- Kalamees, Aleksei, v. a. Petseri vallaval. 6. 12. 23 a. nr. 340. (17992)
- Adamson, Maria Jüri t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 11. 2. 20 a. nr. 1566. (18266)
- Velbaum, Pauliine Johani t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 28. 2. 20 a. nr. 1724. (18267)
- Neimann, Maria Anna t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 6. 8. 28 a. nr. 317. (18268)
- Jürgenson, Anna Tõnu t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 18. 11. 19 a. nr. 121. (18269)
- Krik, Jenny Kristjani t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 12. 2. 23 a. nr. 110. (18270)
- Matvey, Alfred Gottfriedi p., v. a. Haapsalu linna politseikomissariilt nr. 2661. (18271)
- Sarapuu, Jaan Jaani p., v. a. Tall. linna pol. ül. nr. 5642. (18272)
- Kask, Anna Hansu t., v. a. Nõmme pol. jsk. ül. 3. 1. 20 a. nr. 1350. (12874)
- Kaine, Jaan Mihkli p., v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ül. 12. 12. 19 a. nr. 3087. (18275)
- Kaine, Anna Jakobi t., v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ül. 12. 12. 19 a. nr. 3088. (18276)
- Jakobson, Olga Kristjani t., v. a. Tall. linna pol. 5. jsk. ül., nr. 30. (18277)
- Naumann, Vanda Voldemari t., v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ül. 23. 1. 25 a. nr. 1925. (18278)
- Pihelgas, Juuli Gustavi t., v. a. Tall. linna pol. 5. jsk. ül. 19. 12. 19 a. nr. 4095. (18279)
- Kurist, Anna Leena t., v. a. Tall. linna pol. ül. 3. 2. 20 a. nr. 2130. (18328)
- Tooren, Rosalie Eduardi t., v. a. Tall. linna pol. ül. 3. 2. 20 a. nr. 2755. (18329)
- Tendal, Johan Jaani p., v. a. Tall. 3. jsk. politseikomissariilt 27. 11. 28 a. nr. 484. (18330)
- Koplik, Miina Jüri t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 29. 12. 20 a. nr. 9575. (18332)
- Kruuse, Miili Tõnu t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 3. 8. 20 a. nr. 11840. (18333)
- Evert, Karl Johannese p., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 3. 12. 25 a. nr. 2223. (18334)
- Aru, Johannes Hansu p., v. a. Lasnamäe jsk. pol. abikomissariilt 30. 11. 26 a. nr. 466. (18335)
- Saar, Anette Jakobi t., v. a. Tall. linna pol. ül. 17. 2. 20 a. nr. 7705. (18336)
- Leirost, Rosalie Liisa t., v. a. Tall. linna pol. ül. 18. 2. 20 a. nr. 9779. (18340)

- Kingisepp, Voldemar Augusti p., v. a. Lehtse vallaval. 11. 2. 27 a. nr. 77. (18332)
- Rotberg, Jüri Jüri p., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 4. 5. 23 a. nr. 1000. (18338)
- Tuudeberg, Miina Gustavi t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 1280. (18339)
- Sisask, Marie Hansu t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 10. 1. 20 a. nr. 5162. (18341)
- Kirkmann, Liisa Mihkli t., v. a. Vana-Vändra vallaval. 21. 10. 20 a. nr. 1180. (18342)
- Leppik, Alefina Priidu t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 5. 11. 27 a. nr. 1253. (18343)
- Vanasau, Meta Aleksandri t., v. a. Lasnamäe pol. abijsk. ül. 14. 7. 24 a. nr. 311. (18344)
- Västrik, Villem Jüri p., v. a. Tall. linna pol. ülemalt 7. 2. 20 a. nr. 622. (18345)
- Kihu, Rodion Augusti p., v. a. Tall. 3. jsk. politseikomissariilt 15. 6. 27 a. nr. 352. (18346)
- Nirk, Linda Tõnu t., v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ül. 9. 9. 21 a. nr. 1466. (18347)
- Kriisman, Anton Hansu p., v. a. Märjamaa vallaval. 7. 1. 20 a. nr. 480. (18420)
- Veiler, Aliide Jaani t., v. a. Haimre vallaval. 9. 1. 20 a. nr. 26. (18421)
- Tuisk, Marie Madise t., v. a. Koonga vallaval. 3. 4. 22 a. nr. 1285. (18425)
- Rokk, Jüri Hindreku p., v. a. Velise vallaval. 15. 11. 20 a. nr. 724. (18426)
- Liiv, Sophie Johannese t., v. a. Haimre vallaval. 13. 1. 28 a. nr. 3. (18427)
- Velks, Karl Karli p., v. a. Haimre vallaval. 17. 9. 28 a. nr. 694. (18428)
- Kuus, August Märdi p., v. a. Tartu linna pol. 2. jsk. ülemalt 12. 9. 25 a. nr. 5363. (18429)
- Hüva, Mihkel Päärni p., v. a. Vigala vallaval. 30. 10. 26 a. nr. 632. (18431)
- Hüva, Elviine Mihkli t., v. a. Vigala vallaval. 7. 12. 23 a. nr. 98. (18432)
- Lang, Jüri Jüri p., v. a. Vigala vallaval. 22. 4. 25 a. nr. 337. (18433)
- Kilvak, Jaan Jüri p., v. a. Vigala vallaval. 20. 3. 20 a. nr. 1203. (18434)
- Hendrikson, Julius Antoni p., v. a. Narva linna pol. 2. jsk. ülemalt 30. 12. 1924 a. nr. 199. (18436)
- Mann, Aleksander Jaani p., v. a. Märjamaa vallaval. 30. 6. 22 a. nr. 1306. (18443)
- Uuberg, Voldemar Anna p., v. a. Vigala vallaval. 22. 1. 21 a. nr. 1595. (18435)
- Loorents, Leonid Juhani p., v. a. Enge vallaval. 15. 7. 24 a. nr. 149. (18438)
- Tamberg, Martin Mardi p., v. a. Haimre vallaval. 10. 9. 20 a. nr. 507. (18439)
- Sinikas, Marie Kustase t., v. a. Haimre vallaval. 10. 9. 20 a. nr. 493. (18440)
- Vinter, Herbert Jüri p., v. a. Märjamaa vallaval. 15. 10. 21 a. nr. 1220. (18441)
- Treial, Leena Jüri t., v. a. Märjamaa vallaval. 17. 6. 22 a. nr. 1301. (18442)
- Ivanov, Julius Helene p., v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 21. 9. 23 a. nr. 1539. (18445)
- Zimmermann, Hugo, v. a. Tapa jsk. politseikomissariilt 1928 a. (18977)
- Lagemann, Maria, v. a. Alliku vallaval. 1. 7. 21 a. nr. 739. (18978)
- Hall, Jakob, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 3. 3. 27 a. nr. 2929. (18979)
- Krusten, Aleksander, v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ülemalt 1923 a. (18980)
- Veisson, Juuli, v. a. Tall. linna pol. ülemalt 21. 2. 19 a. nr. 10921. (18981)
- Kutser, Leena, v. a. Tall. linna politsei ülemalt 27. 2. 20 a. nr. 13622. (18983)
- Arro, Karl, v. a. Tartu 2. jsk. politseikomissariilt 15. 2. 27 a. nr. 8600. (18984)
- Eller, Ludmilla, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 4. 3. 24 a. nr. 2401. (18985)
- Epstein, Feiga, v. a. Tall. linna pol. ülemalt 23. 7. 19 a. nr. 3306. (18986)
- Küttim, Anna, v. a. Kõrgesaare vallaval. 18. 5. 20 a. nr. 765. (18987)
- Randman, Konrad, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 11. 1. 22 a. nr. 76. (18988)
- Lerenmann, Sara, v. a. Tall. 2. jsk. politseikomissariilt 16. 4. 26 a. nr. 555. (18989)
- Johanson, Valter, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 6. 1. 25 a. nr. 62. (18990)
- Kullernup, Mihkel, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 9. 7. 25 a. nr. 1949. (18991)
- Alt, Marie, v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ülemalt 30. 3. 20 a. nr. 9646. (18992)
- Mannert, Karl, v. a. Riisepere vallaval. 21. 12. 19 a. nr. 923. (18994)
- Rahi (Rohi), August, v. a. Rõngu vallaval. 4. 8. 24 a. nr. 51. (18995)
- Rist, Olga, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 22. 1. 20 a. nr. 5399. (18996)

- Kuusik, Helene, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 20. 11. 19 a. nr. 614. (18997)
- Mokki, Helene, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 9. 3. 20 a. nr. 7157. (18999)
- Treimann, Erich, v. a. Alavere vallaval. 1927 a. nr. 64. (19000)
- Buschmann, Emilie Kristjani t., v. a. Valguta vallaval. 21. 11. 22 a. nr. 224. (19049)
- Eichelmann, Sergei Marguse p., v. a. Rõngu vallaval. 17. 5. 28 a. nr. 28. (19050)
- Eichelmann, Erna Mihkli t., v. a. Rõngu vallaval. 22. 1. 25 a. nr. 15. (19051)
- Pulk, Alfred Johani p., v. a. Pangodi vallaval. 20. 6. 20 a. nr. 346. (19053)
- Valde, Miina Jaani t., v. a. Kavilda vallaval. 7. 9. 20 a. nr. 361. (19054)
- Johanson (sünd. Pikson), Linda Marguse t., v. a. Kavilda vallaval. 30. 8. 21 a. nr. 535. (19055)
- Õun, Martin Elisabethi p., v. a. Luke vallaval. 24. 1. 27 a. nr. 10. (19059)
- Panksepp, Johan Andrese p., v. a. Pangodi vallaval. 8. 1. 20 a. nr. 210. (19058)
- Jürgenson, Elfriede Joosepi t., v. a. Vana-Otepää vallaval. 17. 9. 20 a. nr. 348. (19057)
- Suits, Minna Jaani t., v. a. Kodijärve vallaval. 19. 11. 20 a. nr. 409. (19061)
- Eichenbaum, Karin Eliase t., v. a. Pühajärve vallaval. 31. 12. 19 a. nr. 168. (19063)
- Borodkin, Vassili Iisaku p., v. a. Mustvee alevival. 16. 7. 23 a. nr. 235. (19526)
- Sotska, Johannes Jüri p., v. a. Einmani vallaval. 4. 5. 25 a. nr. 126. (19527)
- Schulbach, Karl Augusti p., v. a. Avinurme vallaval. 10. 2. 22 a. nr. 1531. (19528)
- Vork, August Karli p., v. a. Paasvere vallaval. 3. 2. 20 a. nr. 1058. (19529)
- Tammark, Hilda Joosepi t., v. a. Nõmküla vallaval. 20. 5. 22 a. nr. 1251. (19532)
- Sigibert, Aleksei Tooma p., v. a. Vao vallaval. 21. 8. 20 a. nr. 1232. (19533)
- Veerbaum (nüüd Poolmann), Eliise Vilhelmine Jakobi t., v. a. Vao vallaval. 17. 1. 20 a. nr. 324. (19534)
- Õunapu, Johannes Jakobi p., v. a. Venevere vallaval. 10. 2. 27 a. nr. 238. (19535)
- Bärenson, Jaan Villemi p., v. a. Venevere vallaval. 1. 2. 21 a. nr. 203. (19536)
- Reimann, Aleksander Tõnu p., v. a. Paasvere vallaval. 26. 4. 23 a. nr. 55. (19537)
- Peterson, Alma Andrese t., v. a. Helme vallaval. 16. 12. 19 a. nr. 271. (19539)
- Männik, Hans Jüri p., v. a. Porkuni vallaval. 9. 1. 20 a. nr. 1206. (19540)
- Läänemets, Robert Johannese p., v. a. Vao vallaval. 23. 1. 20 a. nr. 373. (19531)
- Koll, Karl Tõnu p., v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ülemalt 26. 1. 20 a. nr. 7590. (19754)
- Milano, Vassili Evdokimi p., v. a. Narva 3. jsk. politseikomissariilt 9. 12. 26 a. nr. 785. (19755)
- Lusikas, Elfriede Auguste Aleksandri t., v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 11. 12. 19 a. nr. 198. (19756)
- Timusk, Ferdinand Otto p., v. a. Tall. 6. jsk. politseikomissariilt 1. 6. 27 a. nr. 164. (19757)
- Vilepill, Julia-Griselda Mihkli t., v. a. Kuimetsa vallaval. 28. 6. 27 a. nr. 87/379701. (19758)
- Jürgenson, Harald Kristjani p., v. a. Tall. linna pol. 6. jsk. ülemalt 9. 4. 24 a. nr. 1453. (19760)
- Dehio, Vera Mihaili t., v. a. Kuivajõe vallaval. 14. 2. 20 a. nr. 625. (19762)
- Koch, Elmar-Heinrich Karli p., v. a. Tamme vallaval. 16. 2. 27 a. nr. 11. (19763)

Teadaanne.

1-se isk. politseikomissar Tallinnas kuulutab, et 27-dal märtsil 1929. a. kell 12 päeval, müüakse avalikul

enampakkumisel

Tallinnas, Kopli tän. nr. 22, August Kingo päralt olev vallasvara — neli kudumisetöö õmb-lusmasinad, hinnatud kokku 830 kr. peale, puh-takasumaksu võla sissenõudmiseks.

Enampakkumine algab hinnatud hinnast. Müüdavaid asju võib näha kohal oksjoni päe-val enne enampakkumise algust.

Tallinnas, 18. märtsil 1929. a. Nr. 05353.

V. Koplus. (Allkiri.)

1. isk. politseikomissar Tallinnas.

K. Sikk. (Allkiri.)

Asjaajaja.